

Tâlharul

O întâmplare adevărată cu un tâlhar

„Ei, dom‘ părinte, încotro vă duceți?” l-a întrebat proprietarul hotelului de lux pe oaspetele său, pe pastorul Veit, din Viena, care era în Neuberg la tratament.

„Vreau să încerc să urc pe Veitbachgraben”, a răspuns cel întrebat, un domn prietenos, mai în vârstă, deja cu părul alb.

„Aceasta nu va fi foarte ușor”, și-a spus proprietarul părerea.

Preotul a zâmbit. „Vreți să spuneți că oasele mele bătrâne nu vor mai reuși”, a spus el. „Va merge. Cele trei săptămâni de aici mi-au făcut de-a dreptul bine și dacă am biruit Karlsgraben, Hirschgraben și Krampen, voi mai reuși poate și cu Veitbachgraben.”

„Nici să nu vă gândiți. Nu vă mai cred capabil de acest drum, dom‘ părinte”, a obiectat gazda. „Eu știu deja ce puteți dumneavoastră să realizați. Mereu am fost uimit în zilele când povesteți despre drumurile dumneavoastră. Dar mi-a fost și teamă pentru dumneavoastră.”

„Teamă? Cum așa?” a întrebat bătrânul domn surprins.

„Pentru că este primejdios să vă hazardați singur așa de departe în păduri. Ar trebui să luați cel puțin pe cineva cu dumneavoastră și nu să colindați întotdeauna așa de singur. Există câte unul care acolo, afară, își face de cap și care nu este bun cu oamenii.”

„Aceasta am auzit-o deja”, a răspuns preotul, „dar până acum nu mi s-a întâmplat nimic rău. Și nici nu trebuie să credeți că aș fi singur. Cine merge de mână cu Dumnezeuul său, poate să Îl și creadă capabil că îl va păzi. Dar dacă apoi totuși întâlnești unul dintre acești exilați, ce contează? Eu mă gândesc mereu că atunci va ieși și ceva bun. Eu nu mă tem niciodată.”

„În ultimele zile se pare că bântuie un tâlhar sus”, a spus proprietarul cu fața puțin cam îngrijorată. „El este un flăcău foarte primejdios. Câte unuia deja i-a luat banii. Poliția este pe urmele sale. Dar nu-l pot prinde. El este mai iute decât ei toți. Și cunoaște ascunzători despre care în rest nu știu nimeni nimic.”

„Știți ceva din viața sa?”, a întrebat preotul.

„Puțin. Înainte a fost tăietor de lemne sus, la conte. În timpul acesta, într-o zi, i-a dat cu toporul în cap unui supraveghetor, care îi făcuse observații din cauza muncii sale. Bărbatul a murit din aceasta. De atunci, omul este fugar și se hrănește cu ce găsește în pădure și – în afară de aceasta, cu ce ia de la oameni.”

„La mine nu va găsi mult”, a întrerupt preotul discuția. „Acum trebuie să fug, altfel nu voi reuși cu niciun chip”

„Să vă păzească Dumnezeu, dom‘ părinte”, a strigat proprietarul în urma celui care pleca grăbit.

Era o zi senină, frumoasă, de iunie. Soarele strălucea cald, dar nu chiar așa de fierbinte, încât să deranjeze la drumeție, iar umbra pădurii întinse, care l-a primit curând pe preot, făcea total imposibil ca soarele să-l obosească.

Sexagenarul pășea viguros înainte. Chiar dacă mergea repede, avea totuși timp suficient să ia seama la splendorile naturii care îl salutau în stânga și în dreapta drumului, să asculte cântecul păsărilor și să privească în urma vânatului care traversa drumul.

Era o liniște de moarte în pădure. Preotul Veit iubea această liniște. Ea se potrivea așa de bine pentru meditare și gândire. Amintiri din tinerețe s-au însuflețit în el. Se gândea la mama, care îl învățase de timpuriu că împreuneze mâinile, care îi povestise pildele din Cuvântul lui Dumnezeu și care apoi fusese și cauza că devenise preot. Femeia temătoare de Dumnezeu fusese într-adevăr pentru el o purtătoare de binecuvântări. Ei îi datora el în multe privințe, că avusese o călătorie veselă prin anii vieții sale, singuratică într-un sens.

Drumul devenea mai abrupt. Ajunsese la Veitbachgraben. Acum trebuia să-și adune toate puterile, ca să urce pe pantele abrupte. Cărarea devenea tot mai îngustă. Ea ducea prin mărăciniș des.

Sudoarea îi picura preotului de pe frunte – o ștergea. Din când în când se oprea ca să răsuflă o clipă.

Deodată, când cărarea a cotit puțin într-o parte, în fața preotului stătea un om care arăta sălbatic, zbârlit, ca un uriaș. În mână purta o măciucă groasă.

„Niciun pas mai departe!”, a strigat el, „sau sunteți mort!”

Preotul s-a oprit. Puțin l-a străbătut spaima prin mădulare. Dar s-a recules repede iarăși. S-a gândit la cuvântul pe care gazda îl strigase în urma sa la plecare.

Acesta trebuia să fie tâlharul. Așa și-l imaginase.

Dar n-avea mult timp de reflectare.

„Banii!”, a poruncit tâlharul de drumul mare.

Preotul a băgat liniștit mâna în buzunar.

„Nu este mult. Abia dacă merită nedreptatea pe care o faci”, a spus el.

„Nu te îngrijora tu de treaba aceasta”, a răspuns celălalt sumbru.

„Ceasul!”

Preotul i-a dat și ceasul.

Acum, sălbaticul voia să dispară în hățișul întunecos.

„Mai așteaptă un piculeț!”, a strigat preotul. „De ce pleci așa de grăbit de aici? Cu siguranță nu-ți fac nimic. Dar odată ce tot ne-am întâlnit aici, să mergem o bucată de drum împreună.” –

Omului i-a devenit situația neplăcută. El ar fi preferat să plece cât de repede posibil de acolo. Dar apoi i-a părut iarăși bine că, în sfârșit, după ani, a venit un om care a vorbit cu el un cuvânt prietenos. El a ezitat, apoi a mers liniștit alături de preot.

„Cât de departe mai este până pe culme?”, a întrebat acesta.

„O jumătate de oră.”

„Este drumul tare abrupt?”

„Merge. Poate fi făcut, dacă te ții de el.”

Tăcuți, cei doi mergeau unul în urma celuilalt.

Apoi, pădurea s-a terminat dintr-odată. În fața celor doi se întindea un povârniș cu tufe de ienupăr, merișor și afin. Drumul nu mai era acum așa de îngust. La nevoie se putea merge unul lângă altul. Preotul s-a grăbit să ajungă lângă tovarășul său de drum. Atunci a rupt tăcerea.

„De cât timp stai deja aici în păduri?”

Omul pădurii i-a aruncat în treacăt o privire cercetătoare preotului care pășea lângă el. Ce îl interesa pe acesta viața sa? Voia să spioneze? Poate că era chiar un spion? Dar a copoi nu arăta bătrânul om cu părul alb. Tâlharul a devenit neliniștit. A privit în dreapta și a privit în stânga. Voia s-o șteargă. Dar s-a rușinat iarăși de sine însuși. De ce să fugă? Străinul doar vorbise prietenos cu el. Deci, s-a decis să răspundă.

„De patru ani”, a spus scurt.

„Și cum te cheamă?”

„Peter. Oamenii mă numesc „tâlharul Peter”.”

„Păi, chiar foarte nedrepti nu sunt”, a răspuns preotul zâmbind. „Arăți puțin cam decăzut. Se pare că de mult timp nu te-ai mai întâlnit cu oameni. Mai trăiește mama ta?”

Tâlharului Peter i-a trecut ca un junghi prin inimă. Întrebarea neașteptată l-a atins. Deodată a văzut în fața sa căsuța de acasă, în care crescuse, și-a amintit cum șezuse seara cu măicuța sa la masă și ea îi povestise istorii de pe câmp și din pădure. Ea murise pe când el a avut paisprezece ani. De pe vremea aceea nu mai existase nimeni care să se fi interesat de el, care să-l fi iubit. Atunci devenise dur fără să vrea. În timpul reflecției uitase cu totul să răspundă.

Preotul i-a lăsat timp. El știa cum gândul la mama poate să lucreze chiar și inima cea mai dură. Vreo cinci minute au pășit cei doi bărbați unul lângă altul, tăcând. Apoi, preotul a întrebat încă o dată:

„Ei, mai trăiește?”

Tâlharul Peter a clătinat din cap, negând.

„Biet om”, a spus preotul. „Mi-am imaginat. Consider că este imposibil ca un om care are o mamă ce se îngrijește de el, care-l iubește, care se gândește la el și se roagă pentru el, să se abată așa de la calea cea dreaptă.”

Iarăși a domnit o vreme tăcerea între cei doi. Apoi, preotul a întrebat din nou:

„Și când a murit?”

Acum, gheața din inima tâlharului Peter se spărsese. El a început să povestească:

„Sunt paisprezece ani de atunci, când am condus-o la mormânt. A fost cea mai neagră zi a vieții mele. O, fusese frumos cu măicuța mea! Putea să fie așa de familiar în odăița ei! Și cum s-a îngrijit ea de mine! Când eram de doi ani, a murit tata. Mama a muncit zi de zi, lucrase la conte,

nu s-a dat în lături de la niciun efort ca să mă hrănească și să mă îmbrace. Și mereu mai avea timp pe lângă aceasta să se intereseze de mine, să-mi spună povești. Ea știa să spună povești așa de frumoase! Niciodată n-am auzit istorisindu-se povești așa de minunate, ca cele pe care le știa mama mea.

Dar apoi a murit subit. Dimineața s-a pus în pat și seara era moartă. Aceasta a făcut apoi un mare gol în viața mea. Acum trebuia să îngrijesc singur de mine. Am ajuns printre tăietorii de lemne. La început trebuia să fac treburi secundare ușoare. Dar deoarece eram mare și puternic, am ajuns curând la munca mai grea. Eram cu plăcere în pădure. Dar printre spărgătorii de lemne erau oameni care nu aveau gânduri tocmai bune. Ei m-au ademenit să merg la braconaj cu ei. La început, inima mi-a tremurat la aceasta, dar apoi îmi făcea bucurie să supraveghez cerbii și căprioarele. Duminica, dacă aveam timp, preferam să merg în pădure, decât la biserică. Curând n-am mai găsit deloc drumul într-acolo și cu cât o făceam mai puțin, cu atât mai dură devenea inima mea. Eram mândru de puterea mea. Curând nu mai era niciunul printre tăietorii de lemne, care să concureze cu mine, iar supraveghetorii le era desigur teamă să-mi spună ceva. Îmi făceam treaba, dar o făceam cum voiam eu. Nu mă interesa prea mult ce spunea supraveghetorul.

Și astfel a venit ziua nenorocirii vieții mele. Era acum patru ani. Lucram sus, pe un utilaj Krampen. Aveam de tăiat un brad înalt. Supraveghetorul a poruncit să-l doborâm în așa fel, încât să poată fi tras fără greutate în prăpastie. Așa ar fi fost și bine. Dar am fost cuprins de spiritul contradicției. Eu l-am tăiat așa, încât să cadă de-a curmezișul văii.

Când a văzut supraveghetorul, a început să înjure. De data aceasta părea că i s-a rupt firul răbdării. M-a numit om recalitrant și om sucit. Spunea că voia să mă concedieze.

Atunci m-a năpădit teama. Dacă supraveghetorul mă alunga, n-aș mai fi ajuns iarăși așa de ușor la un loc de muncă și să-mi câștig pâinea. Aș fi devenit șomer. Așa că în prezența celorlalți tăietori de lemne am pășit amenințător spre supraveghetor. „Dacă veți îndrăzni să mă concediați, o să vă meargă rău”, am strigat eu.

Acum nu îmi rămânea omului nimic altceva de făcut, decât să-și realizeze cuvintele, dacă nu voia să-și piardă toată autoritatea față de muncitori. Așa că m-a declarat concediat.

Dar încă nu rostise ultimul cuvânt, că-mi și ridicasem toporul. Cum s-a făcut, nici eu nu știu. Furia și disperarea m-au făcut nesocotit. Toporul a căzut pe capul supraveghetorului. S-a prăbușit.

I-am auzit horcăitul morții. Știam că acesta era sfârșitul. Acum nu mai putea nimeni să mă ajute. Tăietorii de lemne stăteau de jur-împrejur ca încremeniți.

Anton a fost primul care și-a regăsit graiul. Mă privea cu ochi mari. „Ce ai făcut, Peter!” a strigat el, „aceasta te va duce în închisoare.”

Stătusem tot timpul ca bătut în cuie de pământ. Cuvântul „închisoare” m-a zguduit. Mi-am amintit ce îmi povestise unul dintre ceilalți tăietori de lemne, care fusese odată două săptămâni acolo jos, în Neuberg. Nu, la închisoare nu aveam voie să ajung. Fără pădure, fără aerul proaspăt, liber, nu puteam să trăiesc. Acolo jos ar fi trebuit să mor. Ce dezorientat priveam de la unul la altul!

Atunci am sărit la o parte, în desişul pădurii. Am mai văzut cum au pregătit o targă și l-au culcat pe supraveghetor pe ea. După aceea m-am uitat de departe cum l-au dus la groapă. Mereu am simțit nevoia să mă întorc la locul unde îl ucisesem. Mult timp m-am luptat cu mine, dacă să mă predau singur. Dar mereu m-a ademenit libertatea. Așa că am rămas aici, afară. M-am hrănit cu ce crește pe câmp și în pădure. În rest, ce mi-a lipsit, am luat de la drumeții care au trecut pe aici. Din când în când am mers și în unul dintre sătucuri și mi-am luat noaptea ce îmi trebuia. Abia dacă a vorbit vreun om în ultimi ani cu mine. Am fost mereu singur și a fi singur poate fi greu, chiar foarte greu.”

Tâlharul Peter a tăcut.

Între timp, culmea fusese atinsă.

„Să ne așezăm puțin”, a spus preotul.

În vest, soarele apunea. El aurea piscurile munților de vizavi. Scufundați în priveliște, cei doi au șezut o vreme acolo.

Apoi, preotul a început să povestească. „Pentru că iubești așa de mult poveștile”; a spus el, „îți voi povesti una și apoi tu să te gândești la măicuța ta.”

Și preotul a istorisit atunci o poveste indiană. Sălbaticul tâlhar asculta lângă el ca un băiețel. El nu auzea numai povestirea, ci își retrăia tinerețea.

Și apoi, preotul l-a luat cu sine din odăița mamei, într-o altă împărăție.

El i-a povestit pilda fiului risipitor. Și cum a mai povestit-o! Tâlharul Peter se simțea ca și când ar fi fost povestită propria sa biografie. Inima i s-a deschis când a auzit despre tatăl de acasă, care aștepta întoarcerea fiului său pierdut. Avea lacrimi în ochi când preotul a descris cum a fost îmbrățișat cel întors acasă, cum tatăl l-a îmbrăcat cu haina cea mai bună și i-a pus inelul pe mână, cum, în cele din urmă, a pregătit o masă mare pentru sărbătorirea întoarcerii sale și cum apoi a fost bucurie în toată casa.

„Este numai o pildă”, a spus preotul la sfârșit. „Dar ea ne spune așa de frumos cum Dumnezeu este pregătit să facă din noi, cei pierduți, oameni mântuiți. Voia Sa nu este să ne condamne și să ne judece. El așteaptă întoarcerea noastră. Ca să putem face aceasta, El l-a trimis la cruce pe propriul Său Fiu, ca El să moară acolo pentru marea noastră vină.”

Peter n-a spus niciun cuvânt când preotul încheiase.

„Acum trebuie să merg acasă”, a spus acesta; este timpul. Altfel nu ajung înainte să se întunece. Atunci gazda își va face griji. El m-a avertizat deja despre tine înainte să plec.”

Tâlharul și-a șters pe furiș lacrimile din ochi. Și el s-a ridicat.

Preotul i-a întins mâna. Dar tâlharul nu i-a dat-o pe a sa. El și-a băgat mâna în buzunar și a scos punga cu bani.

„Luați aceasta înapoi. Eu nu mai pot s-o păstrez. Îmi arde în buzunar.”

Apoi a luat ceasul.

„Mulțumesc”, a spus preotul. „Dar nu pentru acestea ți-am povestit pilda. Aș vrea, desigur, să meditezi la ea.”

Preotul i-a întins încă o dată mâna tâlharului. Acesta a căzut dintr-odată în genunchi. Și-a ascuns capul în mâini și a izbucnit, hohotind de plâns:

„Binecuvântați-mă, prea onorate domn! Binecuvântați-mă și ajutați-mă să devin un alt om!”

Acum și preotul avea lacrimi în ochi. El și-a pus mâinile pe capul hoțului. A spus încet:

„«Domnul să te binecuvânteze și să te păzească! Domnul să facă să strălucească fața Lui peste tine și să-ți fie îndurător! Domnul să-Și înalțe fața peste tine și să-ți dea pace!» [Numeri 6.24-26.]”

„Aceasta mi-a spus-o mama seară de seară”, a spus tâlharul.

„Nu va fi spus-o degeaba”, a spus serios și mișcat preotul. „Încă mai este timp pentru tine să te întorci. Dumnezeu încă este pregătit să te primească.”

„Vreau înapoi!”, a suspinat hoțul.

„Atunci, să nu stăm mult pe gânduri”, a spus preotul. „Ridică-te! Să chibzuim cum poți fi ajutat.”

Tâlharul l-a însoțit pe preot o bucată de drum. Ei s-au înțeles ca preotul să intervină la tribunal pentru răufăcător și ca tâlharul Peter să se predea a doua zi poliției.

„Totuși, gândește-te o noapte”, a spus preotul. „Aceasta trebuie să fie hotărârea ta fermă, ca mai târziu să nu regreti.”

Tâlharul și-a ținut promisiunea și s-a predat. Ce tulburare, ce întrebări, cât caz s-a făcut în Neuberg, când în ziua următoare a venit temutul hoț în localitate și s-a dus la poliție!

Și preotul și-a ținut cuvântul. El a intervenit pentru tâlharul Peter. Peter n-a scăpat de închisoare, dar judecătorii au fost blânzi. Peter a putut să suporte și perioada din închisoare. Aceasta a fost posibil pentru el, pentru că știa: Am meritat-o! și de asemenea, pentru că începuse să-și vadă viața cu alți ochi decât până atunci. Așa că perioada din închisoare i-a devenit chiar un timp de binecuvântare. Ca să vorbim în limbajul pildei, el s-a întors la tatăl. El și-a găsit refugiul la crucea lui Hristos. Dumnezeu i-a iertat multele sale păcate, la fel și fapta sa îngrozitoare, din cauza căreia fusese pus în afara legii de către oameni. Viața sa în continuare și-a trăit-o ca un copil al lui Dumnezeu și a murit cu încrederea în harul divin.

Dragostea statornică a unui veritabil ucenic al lui Isus și mila extrem de profundă a lui Dumnezeu, pe care el învățase s-o cunoască prin acest propovăduitor al Evangheliei păcii, au fost calea spre salvarea sa.

Arthur Bach